

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četrlet 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za $\frac{1}{2}$ leta 1 gl. 80 kr., za $\frac{1}{4}$ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide »Danica« dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 4. kimovca 1896.

List 36.

Najsvetejšemu Sercu.

Bodi večna slava Tebi,
Najsvetejše nam Sercé,
Ki si milostno odperlo
Dušne nam zaklade vse.

Ti ljubezen v sebi hraniš,
Ki objema celi svet,
O, zato pa je v blagosti
Zdaj tako za Tebe vnet.

Zmot temina je obdala
Nekdaj ves človeški rod,
Brez tolažbe so grozile
Mu nevarnosti povsod.

Tvojega svetišča prostor
Bil zemljanom je zapert,
V dušni noči jih spremljala
V večnost je nemila smert.

Vendar žar vesele nade
Ni še čisto vgasnil bil,
Oj, po zemlji se vesoljni
On skrivnostno je razlil.

Ti pa si, najslajše Serce,
Luč prineslo nam z nebá,
Razsvetlilo vse prostore,
Kar za nas jih svet ima.

Serca nam studenec večni
Z milostjo napolnil je,
Ko svetišče Tvoje žarno
Spet nam je odperlo se.

Sprejmi nas v zavetje svoje
O presladko Serce zdaj,
In z ljubeznijo neskončno
Nas ogrevaj vekomaj.

O, saj hočemo služiti
Tebi vedno le takó,
Da po tem življenji večno
Nam odgerne se nebó.

J. P. Belostenski.

Poročilo

veleč. g. kanonika Flis-a o duhovskem društvu
„duhovniki molivci sv. Rešnj. Telesa“ pri prvem
evharističnem shodu v Ljubljani 30. julija 1896.

(Konec.)

Prav veselo je, da duhovniki spoznajo duha
teh družb in v tako obilnem številu pristopajo.
Ta vnema pa je lahko razumljiva, rekel bi, na-
ravna. „Bonum est diffusivum sui“ (Dobro je
tako, da se razlije na zvonaj) pravi sv. Tomaž;
sv. Evharistija je „summum bonum, ergo est sum-
mum diffusivum sui.“ (Sv. R. Telo je največje
„dobro“, zato se najbolj razlije in kaže na zvu-
naj.) Ta diffusio pa se kaže po notranjščini in
zunanjščini; oboje bo skušal duhovnik, ki redno
premišljuje dalje časa pred sv. R. Telesom. Naj-
prej bo napolnjena notranjščina njegova, njegove
duševne moči obračale se bodo k Najsvetejšemu
v tabernakeljnu, „ex abundantia autem cordis os
loquitur,“ (Česar je polno serce, to usta govore)
dosledno bo toraj tak duhovnik ta summum bo-
num razlival tudi na ljudstvo v pridigah, v šoli
v otroke, sploh pri svojem dušnem pastirstvu.
Prav vsled tega bo v svojem dušnem pastirstvu
si pripravil mnogo dušnega veselja; veselilo ga
bo, ko bo videl, da verniki ob nedeljah se dalje
časa mudé v cerkvi in molijo pred sv. R. Te-
lesom, veselilo ga bo, ko bodo pogostejše pristo-
pali k svetemu obhajilu; mnogo dušnega veselja
napravljali mu bodo otroci šoli odrasli, ako bodo

radi pristopali bratovščini vednega češčenja itd. Najpoglavitejše pa je, da veliko veselje napravljamo našemu Zveličarju, ako si pri vsaki priliki prizadevamo pridobiti novih članov za našo družbo: kajti ako se naša družba širi, širila se bo tudi bratovščina vednega češčenja, širilo se bo vedno globokejše in temeljitejše spoznanje in češčenje Jezusa v tabernakelju. Drug drugega naj pridobiva za družbo: tako se je množilo število učencev in apostelnov Gospodovih. Jezus je poklical Andreja, Andrej mu je pripeljal Petra: poklical je Filipa, Filip je pridobil Natanačla.

Vredno je, da se širi družba, kajti ona ne bo koristila duhovnikom samim, marveč vsej človeški družbi. Ako z vso gorečnostjo poveljujemo Jezusa v sv. Evharistiji, pomagamo, da svet zadobi trojni blagor, katerega tako zelo potrebuje: luč, moč, ljubezen.

Svet potrebuje luči. Ponaša se sedanja doba sicer z napredkom, snujejo se izobraževalna društva, toda tako temno je v dušah, kar tiče najvažnejših vprašanj: kako zmedeni so pojmi in zaslepljeni duhovi, kažejo nam razni listi spisi in govori današnjih dni. Prava luč je le Kristus: ego sum lux mundi. Accedite ad Eum et illuminamini. (Jaz sem luč sveta: pristopite k Njemu in razsvetljeni bode.) Vi, ki iščete luči in svetlobe, pojdite k Njemu v sv. Zakramentu, in luč nebeškega solnca vas bo razsvetlila!

Svet potrebuje tudi moči. Saj se dandanes vedno prša: kje so značaji? Kje so možje, ki znajo in hočejo tudi kaj terpeti za dobro stvar? On, ki dušo razsvetljuje, jo tudi okrepi za delo in boj, in ta je evharistični Kralj večnosti. On je kruh, o katerem pravi psalmist: panis cor hominis confirmat. (Kruh, ki krepi človeško serce.)

Naposled svet potrebuje ljubezni in miru. Vsakdo vé, kako je v družbi človeški vse razdvojeno, kako je vse napeto; čaka se le, kdaj se bo ta napetost razpočila. Tisti, ki delajo in zdihujejo pod težo dela, iščejo si počitka in uživanja: oni ki uživajo, nočejo prav nič odnehati od uživanja in lahkoživja. Kdo bo rešil to grozno zagonetko socialnega vprašanja? Kje so zdravila zoper to? V učenosti in vedi? — ne! v prostosti? — tudi ne! Ali se bo morebiti rešilo s silo? — Gotovo ne! Kje tedaj? — Edino le v ljubezni. Pa saj svet skuša ljudi združiti in zediniti v ljubezni — v humaniternih napravah: tu, pravijo, naj delajo skupno brez razločka narodnosti, brez razločka vere, tu naj vlada sama ljubezen, humaniteta. Toda vse zastonj! Prava edinost pride edino le iz tiste ljubezni,

ktera izvira iz večne ljubezni, ki se je darovala na križu in se daruje v evharističnem darovanju. Evharistija je nevgasljiv ogenj, ljubezni, okrog tega ognja vlada edinost in bratovstvo. Verniki prve cerkve so bili jednega Duha, jednega serca, pa zakaj? zato, ker so bili združeni in „fractione panis et communione.“ (V lomljenju kruha in sv. obhajilu.)

Družba S. A. razsvetljuje duhovnike in vernike, vso človeško družbo sploh; daje ji serčnost, moč in pravo ljubezen. In prav o teh predmetih govorili bodo danes gospodje, kako vpljiva sv. Evharistija na duhovnike, na vernike in kako se po njej reši socialno vprašanje. Naj današnje zborovanje verže kako iskrico v to ali ono serce, da vsplamti in še druge vname.

Naj naša ljuba Gospa od presv. Zakramenta s svojim Sinom blagoslovi današnji shod, da se evharistično kraljestvo vedno bolj in bolj širi med našim milim narodom. Adveniat Regnum tuum Eucharisticum! (Pridi k nam Tvoje evharistično kraljestvo!)

Okrožnica Leona XIII. o edinosti cerkve.

(Dalje.)

Ker se je kmalu imel poverniti v nebesa, poslal je apostole in jim dal ravno isto oblast, katero je sam prejel od Očeta, ter jim ukazal svoj nauk razsejati in raztresti: „Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite tedaj in učite vse narode... Učite jih spolnovati vse, karkoli sem vam zapovedal. (Mat. 28, 18. 19. 20.) Kdor bo apostole ubogal, bode zveličan, kdor pa ne, bo pogubljen: „Kdor bo verjel in bo krščen, bo zveličan; kdor pa ne bo verjel, bo obsojen.“ (Mark. 16, 16.) Ker je pa Božji previdnosti to najbolj prikladno, da nikomur ne podeli velike in odlične službe, kogar bi tudi ne podpirala, da jo dobro opravlja, zato je Jezus Kristus obljubil, da bode poslal učencem Duha resnice, ki bo pri njih ostal do konca: „Kadar pa odidem, poslal Vam bom Tolažnika; ko pride oni Duh resnice, učil vas bo vso resnico.“ (Jan. 16, 7—13.) „In jaz bom prosil Očeta in Vam bo dal družega Tolažnika, da ostane pri vas na veke, Duha resnice.“ (Jan. 14, 16. 17.) „On bo pričal o meni in tudi vi bodete pričali.“ (Jan. 15, 26. 27.)

Zato tudi ukaže, da morajo nauk apostolov pobožno vsprejeti in zvesto hraniti, kakor da je njegov nauk: „Kdor Vas posluša, mene posluša, kdor Vas zaničuje, mene zaničuje.“ (Luk. 10, 16.) Zato Kristus apostolov ni drugače poslal, kakor je Oče njega: „Kakor je Oče mene po-

slal, tako tudi jaz Vas pošljem". (Jan. 20, 21.) Kakor so morali biti tedaj apostoli in učenci Gospodovi besedi poslušni, tako so tudi njim morali biti pokorni, ktere so po Božjem naročilu učili. Ravno tako malo bilo je tedaj dovoljeno le jeden ukaz apostolskega nauka zavreči, kakor ni bilo dovoljeno kaj Kristusovega nauka zavreči.

Potem ko je sv. Duh prišel nad apostole, so res povsod povzdignili svoj glas. Kjer koli nastopajo, kažejo se poslance Jezusove. „Po katerem (Jezusu Kristusu) smo prejeli milost in apostolstvo, da bi bili veri pokorni za njegovo ime.“ (Rim. 1, 5.) Povsodi je Bog njih Božje poslanstvo dokazoval jasno s čudeži. „Oni pa so šli, in so učili povsod in Gospod je delal z njimi in je besedo poterjeval s čudeži, kteri so se potem godili.“ (Mark 16, 20.) In katera je bila ta beseda? Nobena druga, ki je vse obsegala, kar so se od mojstra naučili! Očitno in javno zaterjuje namreč, da ne morejo nič tega, kar so videli ali slišali, zamolčati.

4.) Jedinost v veri pa se je morala ohraniti tudi po smrti apostolov v njih naslednikih, ki so škofje. Tudi pri teh jeedinost v učenju vere.

„Že na drugem mestu smo rekli, da služba apostolov ni bila taka, da bi bila zamogla ob jednem s smertjo apostolov nehati ali pa se tekom časa zgubiti, ker je bila javna in v blagor celega človeškega rodu ustanovljena. Kajti Jezus Kristus je naročil apostolom, naj označujejo „evangelij celemu stvarstvu“ in „nesó njegovo ime pred narode in kralje“ in „naj mu bodo priče do koncev zemlje.“ In obljubil je, da jim bo pri izverševanju te službe pomagal, to pa ne le za nekaj let ali dob, ampak do konca sveta, ves čas.

K temu pripomni sv. Hijeronim: „Tisti, ki obljubi, da bode z učenci do konca sveta, tisti naznani s tem tudi to, da bodo vedno (v naslednikih) živeli in se on nikdar od vernikov ne bo odtegnil.“ (In. Matth. I. b. IV, c. 28, v 20). Kako je pa moglo to res biti le pri apostolih, ki so bili kot ljudje smerti podverženi? Bog je toraj preskerbel, da ni učiteljstvo od Jezusa Kristusa omejeno le na življenje apostolov, ampak da bode trajalo vedno. In zares vidimo, da se je razširjalo to učiteljstvo in tako rekoč iz roke v roko dajalo. Kajti apostoli so posvetili škofo in so posamično odločili, kateri naj jim neposredno slede v „službi besede.“

Pa ne samo to, ampak zaukazali so tudi svojim naslednikom, naj si izbero pripravnih mož, katerim naj dajo taisto oblast, kakor jo imajo sami, in ki naj potem uče in pridigujejo: „Ti tedaj, moj sin, bodi močan po milosti, ktera je

v Jezusu Kristusu: in kar si slišal od mene po mnogih pričah, to izroči zvestim ljudem, kateri bodo pripravi druge učiti.“ (2. Tim. 2, 1. 2.). Kakor je Bog Kristusa in Kristus apostole poposlal, tako so tudi škofje in vsi nasledniki apostolov poslani od apostolov: „Apostoli postali so nam oznanjevalci Evangelija po Gospodu Jezusu Kristusu, Jezus Kristus pa je poslan od Boga. Kristus toraj od Boga in apostoli od Kristusa in oboje se je zgodilo po volji Božji. — Po deželah in mestih oznanjevali so besedo Božjo in ko so v duhu njih pervence poskusili, postavili so škofo in dijakone nad onimi, ki bi verovali. . . Te so toraj nastavili in nato so tako uravnali, da naj bi po njih smerti drugi skušeni možje službo prevzeli.“ (S. Clemens R., Ep. I. ad Cor. c. 42. 44.). Obstajati mora tedaj z jedne strani stalna in nespremenljiva dolžnost učiti vse, kar je Kristus učil, z druge strani pa mora ravno tako obstati stalna in nespremenljiva dolžnost, njih nauk vsprejeti in ga priznavati. Jako lepo piše o tem sv. Ciprijan: „Ko naš Gospod Jezus Kristus govori v evangeliju, da so oni njegovi sovražniki, ki niso z njim, s tem ne zaznamuje kake posebne verste krivovere; ampak vsi, ki niso z njim in z njim ne zbirajo ter njegovo čredo razkrope, vsi ti so nasprotniki, ker pravi: kdor ni z menoj, je zoper mene, in ki ne pobira z menoj, raztresa.“ (Ep. 69. ad Magnum, n. 1.)

(Dalje sledi.)

Kje je Marijin grob?

(Spisal dr. Fr. Sedej)

Začetek in konec Marijinega življenja sta zavita v skrivnostno temo. Sv pismo omenja sicer pogostoma Marijo Devico govoreč o mladosti našega Zveličarja in sploh o njega dotiki se svojo deviško materjo, molči pa o njenem rojstvu in mladosti, o njeni starosti in smrti. Dve mnenji prevladujeta o njenem rojstvenem kraju. Zapadna cerkev meni, da je bila blažena Devica Marija rojena v galilejskem mestecu Nazaretu, kamor so bili iz Betlehema pobegli njeni stariši, potomci hiše Davidove, ko je zavladal v Judeji tuj kralj, trinog Herod. V tihi nazaretski hišici, ki je bila pozneje v Loreto od angeljev prenesena, zagledala je Marija Devica luč sveta in preživela najlepše dneve noseč svojega Božjega Sina, svoj največji zaklad, nestvarjeno milost in neskončno dobroto, na svojem naročju. To pobožno mnenje („ut pie creditur“) izražajo posebno „bule“ t. j. pisma rimskih papežev, Julija II., Siksta V., Inocencija XI., Pija IX.

Vzhodna cerkev pa terdi naslanja se na poročilo Andreja Krečanskega, Janeza Damaščanskega, sv. Sofronija, patrijarha jeruzalemskega in drugih cerkvenih pisateljev, da je stala hiša sv. Joahima in sv. Ane v Jeruzalemu poleg ribnjaka Bethesda, kjer je vže za časa potopiscev Teodozija (okoli 350) in Antonina Pijačenskega (okoli 570) vzdigovala se cerkev Marije Device z lopami in so dandanes

„beli očetje“ pokojnega kardinala Lavigerija sezidali prostrano in krasno cerkev v romanskem slogu sv. Ani v čast. Iz južne ladije cerkve vodijo stopnice v podzemeljsko svetišče, kjer je bila — kakor terdijo Gerki in „beli očetje“ — hiša sv. Joahima in sv. Ane, kjer sta po besedah ruskega potopisca Danijela tudi pokopana in kjer je baji Marija Devica bila rojena in vzgojena, dokler je niso izročili jeruzalemskemu templju. Neprijetno zadene katoliškega bogoslovca apodiktčni napis, ki se čita na plošči tega podzemeljskega svetišča: *Hic concepta et nata est B. M. V. (Tu je bila spočeta in rojena bl. D. M!)* Dá, ko bi bilo to gotovo! Napisati terditev je seveda lažje ko dokazati. Kakor druga prepozna vprašanja, bo najberže tudi vprašanje o Marijinem rojstvenem kraju, ostalo do konca sveta — nerešeno. Bolj verjetno pa se nam zdi sporočilo zapadne cerkve, da je namreč Marija Devica bila v Nazaretu rojena in živelá s svojim Božjim Sinom v loretanski hišici. Tudi glede smrti in groba blažene Device se ne ujemajo učenjaki. Za čast hraniti v svojem krilu častitljivi grob „blagoslovljene med ženami“ se prepirata od nekdaj posebno pa dandanes dve staroslavni mesti: Jeruzalem in Efež v Mali Aziji. V novejšem času se je jelo to staro vprašanje zopet reševati in obe stranki imata svoje zagovornike. Na čelu jim stojita Avguštinec Tomaž Wegener in učeni dr. Jož. Nirschl. Pervi se naslanja skoro samo na vizije ali prikazni redovnice Ane Katarine Emmerich in na neke izkopanine blizu Efeža, ki se baje ujemajo s podatki onih vizij. Zastopniki te stranke, katero lahko vizijonarsko nazivljemo, verujejo po vsem opisu Marijinega življenja in smrti, katerega podaje Klem. Brentano iz ust blažene Katarine Emmerich. Po teh vizijah je Marija Devica živelá po vnebohodu Kristusovem tri leta na Sijonu tri leta v Betaniji in devet let v Efežu, kamor jo je bil pripeljal sv. Janez apostol, da bi se ognila preganjanju besnečih Judov. Marija je stanovala na griču, kake tri ure od Efeža oddaljenem, kjer so se bile vže pred njo naselile neke pobožne žene in kerščanske družine. Sv. Janez ji sezida hišo po vzorcu one v Nazaretu!). Marija je tu živelá na tihem, Bogu služeč, sama z neko deklo, ki ji je živež donášala. Ob griču si je napravila sama Križev pot odmerivši s stopinjami daljavo posamnih postaj, kakoršne so bile v Jeruzalemu ter je poleg njih se svojo deklo premišljevala terpljenje svojega Sina. Tretje leto svojega prognanstva je želela Marija obiskati Jeruzalem. Apostola Peter in Janez jo spremljata tje. Še enkrat (poldrugo leto pred svojo smrtjo) pride Marija v Jeruzalem in obišče z apostoli svete kraje, zdihujoč in koperneč za svojim Sinom. Tedaj zbolí tako nevarno, da so jej apostoli dali izklesati grob v znožju oljske gore in da se je raznesla vest o njeni smrti. Ali ko je bil grob dokončan, ozdravi ter se poverne v Efež, kjer za poldrugo leto res umerje. Od vseh strani sveta pridejo apostoli k njeni smrti in pogrebu. Na to popisuje K. Emmerich smert in pokop Marije Device na omenjenem griču blizu Efeža ter njeno vnebozetje. Apostoli so Marijin grob zasuli, da ne bi prvi kristjani Mater Božjo kot boginjo častili!“

(Dalje sledi)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Od gorenjske strani. (Zlata maša v Cerkljah.) Ker se nihče ne oglasi, moram vendar jaz nekoliko omeniti. Reč je gotovo tako važna, da je zamolčati ne smemo.

Baltazar Bartol je mož, „Daničinim“ bralcem in sploh pobožnim Slovencem, dobro znan. Pisal je marsikaj v ta list, zlasti pa si pridobil mnogo zaslug s svojimi nabožnimi knjigami. Njegova „Nevesta Kristusova“, ki je doživela vže več natisov, je stčila neizmerno dobrega; njegove „Izgledne molitvene bukve“ in pa „Hoja za Marijo“ izdana, po „Družbi sv. Mohora“, so predobro znana dela. Ne maram pa govoriti, koliko je storila usmiljena roka tega moža v tolažbo ubogim in terpečim — posebno pa še za katol. misijone — v ta namen so šli tisočaki. Gospod je pa tudi poplačal svojega zvestega služabnika; kajti dal mu je doživeti petdesetletnico, dasi je bil pred več leti v taki smertni nevarnosti, da ga je brez dvoma Vsemogočni sam rešil čudovito hudobneževe roke.

Od takrat — 17 let — je gospod v pokoju na Spod. Brneku, fare cerkljanske, kjer pa deluje še vedno v pastirstvu z mladenško gorečnostjo.

Svojo zlato mašo je hotel obhajati na tihoma, kakor je to zahtevala njegova ponižnost; ali Brnečani in Cerkljanci sploh, zlasti še veleč. g. župnik, tega nikakor niso pustili preljubljenemu g. Baltazarju. Tako se je odločilo, da bode slavnost v Cerkljah na praznik vnebozvetja Marije Device. Zveršila se je v čast g. jubilaru pa tudi v čast verlim faranom obširne cerkljanske fare.

Ne maram široko popisovati, marveč le ob kratkem omenim važnije reči.

Več dni poprej vže je bilo vse na nogah. Pletli so se venci, delali napisi, sekali, dovažali in pripravljali mlaji, da se je bilo le čuditi. Spodnji Brnek, zlasti stanovanje gosp. zlatomašnika in cerkev sta bila in tudi posamezne hiše so bile okusno okrašene z venci, zastavami in pomenljivimi napisi. Pot skozi vas in Zgornji Brnek do Cerkljan je imela mnogo slavolokov z napisi — Cerklje same pa so bile tako okrašene, kakor morda nikdar poprej.

Zvečer pred zlato mašo in drugo jutro do večera pa so bučali mogočni možnarji, da so se tresle bližnje gore; porabili so baje fantje dva stota smodnika. —

Velečasten je bil sprevod iz župnišča cerkljanskega. Duhovnov ni bilo veliko radi nedelje, ki je sledila prazniku; ali ljudje so storili nepričakovano veliko. Malih in odraslih deklet z venci je bilo ne navadno veliko število, ki so šle pred ženinom Jagmeta, ki vže petdeset let daruje nekervavo daritev Večnemu Očetu. Vdeležili so se spreveda vsi odličnejši Cerkljanci z veleč. g. župnikom, ki je s prepomenljivim govorom zlatomašniku izročil zlatomašniško palico.

Na leco je stopil g. dr. Marinko ter kazal v daljšem govoru podobnost katol. duhovna z Marijo B. materjo povdarjaje, koliko vzroka ima g. zlatomašnik z Marijo peti Gospodu: „Poveljuj moja duša Gospoda, ker velike reči mi je storil On, ki je mogočen in sveto Njegovo ime.“

Gospod zlatomašnik je pel sv. mašo pač nenavadno ginjen ali vendar s tako močnim in krepkim

glasom, da smo se kar čudili. Nehoté nam je hodilo na misel: čez 10 let bomo obhajali pa demantno mašo. —

Slavljence g. zlatomašnika je pogostil g. župnik Golobič res prav gostoljubno. Med različnimi napitnicami, ki so veljale gosp. jubilanu, nam je le prehitro potekel čas. Razšli smo se želeč gosp. zlatomašniku še mnogo let v krepkem zdravju; veseli posebno še zato, ker so nas verli cerkljanci z velikanskimi pripravami v proslavo zlate maše prepričali, kako cené in in ljubijo svoje duhovne, kako spoštujejo duhovski stan.

Iz Železnikov. (Nekoliko spominskih črtic na sprelepo Riharjevo slavnost v Polh. Gradcu v dan 25. avg. t. l.) Kot vvod naslednjim le poveršnim črticam postavim to-le opazko: Vsak zaveden slovenski domoljub naj si v kroniki svojega lastnega življenja naredi sam prav debelo piko, kdor se je ognil in se ne vdeležil te sprelepe narodne svečanosti! Od serca je Bogu moja malenkost zahvalna, da se ne šteje med poslednje. Zljaj pa pričnem pisati koj po dnevniku svojega spomina, ker za čertanje sprot na papir ni bilo časa.

Prav v zgodnje jutro 25. avg. korakal sem čisto sam skoz prijetna polja po prelepi dolini proti Dobrovi. Vreme je bilo rajsko. Kaj sem med drugim potovaje premišljeval? — N. pr. to-le: Ravno po temle potu je hodil njega dni ranji Gregor Rihar kot mladi ljubljanski šolar o nedeljah in praznikih v Polh. Gradec orgljat; danes pa potujem jaz, njegov bivši učenec, tudi tja k njegovej sto-letnici! Tu so hodili slavni gospodje: Luka Jeran, Janez Volčič, Jos. Marn kot nekdanji kaplani Horjulski; dobro znani gosp. Andr. Praprotnik, učitelj Dobrovski, visokorodni gosp. dr. Poklukar, deželni glavar in posestnik na Dobrovi, in koliko še drugih mojih dobrih prijateljev in znancev! Večine zmed njih, — ni več! Koliko je pa v teku dolgih devet sto let, odkar obstoji Dobrovska Božja pot, že romalo pobožnih Marijinih častilcev tod in nazaj! — Ob 6 uri sem bil že na Dobrovi, in ker ste med „šmarnimi mašami“ tu gotovi sv. maši ob 6 in 8 uri, mi je bila toraj jako lepa prilika, da se poklonim tudi jaz čudodelni Majki Božji Dobrovski. Stori sem v resnici tako. Cerkve popisovati na drobno ne vterpim, le toliko romarjem priporočim, naj si kupijo za odpustek mični knjižici: „Stara Božja pot Marije Device v nebo vzete na Dobrovi pri Ljubljani,“ in: „Zgodovina Dobrovske fare pri Ljubljani.“ Gotovo nikomur ne bo žal, kdor to stori, ker obsegate zelo natančen popis cerkvene in krajne zgodovine, odpustkov, dobljenih milostij itd. Kdor bo vse to bral, prav gotovo ga bo še mikalo, vleklo in vabilo k novemu romanju k Mariji na Dobrovo.

Kratek oddih na Dobrovi mi je prav dobro teknil. Od tam naprej sem imel prijetno družčino, namreč verlega gosp. nadučitelja M. R. in dva mlada nadepolna Novo-meška dijaka. Pot od Dobrove do Polh. Gradca vodi skoz zelo prijazno dolino. Kake 1½ ure nad Dobrovo stoji na desno ob cesti mična podružna cerkev sv. Janeza Kerst. v Gaberji, ki že po svoji zunanosti da soditi na notranjo lepoto, s katero se neki odlikuje. Ima tudi svojo zgodovino, o kateri govoriti pa ni namen teh verstic. Kmalu naprej pa vidimo ponosno stati na 412 m. visokem okroglastem hribcu onkraj Gradašice podružno cerkev sv. Jurija

na Hruševem. (Menim, da se temu hribcu pravi tudi „na Gradišču“ in so baje na njegovi zadnji strani viditi razvaline starodavnih stavb.) Cerkev sv. Jurija je bila zidana na sedanjem mestu še le v l. 1834. in 1835. Od nje je baje sprelep razgled proti Ljubljani in Polhograjski strani. — Nekoliko naprej prišli smo do velike zidane hiše, ki stoji k desni ob cesti. Njeni lastniki so bili nekdanj plemiči, zvali so se plem. Köstenhof, pa so se baje prostovoljno odrekli temu dostojanstvu. Zakaj, ni znano. — Ko smo kmalu na to prestopili mejo Dobrovsko-Polhograjske fare, dospeli smo do rojstne hiše slovečega ameriškega misijonarja preč. gosp. Jak. Trobec a. Ona stoji tik ceste k desni roki. Videč toraj vedno kaj posebnega in zanimivega, zato ni čudo, da smo prišli dokaj pred do vasi Dvor, kakor smo mislili. Tu stojite dve cerkvi skoraj neposredno skupaj. Ob desni nad cesto je cerkev sv. Petra, ki spričuje po svoji stavbi in gotični obliki o sivej starosti. Koj vstric onkraj ceste ob levi pa je cerkev sv. Nikolaja, ki je zidana bolj po šegi naših časov, vendar je že stala o Valvazorjevem času. — (Dalje nasl.)

Iz Predoselj. (Obhajanje zlate maše i. t. d. — „Danica“ štev. 35. Dalje.) Nad vse veličasten je bil dan zlate maše. Ker je gosp. zlatomašnik 16 let služboval v Škofje Loškem uršulinskem samostanu kot katehet, in je njegovo tamošnje bivanje še sedaj po preteku 32 let v najboljšem spominu, odposlala je tamošnja samostanska šola dve učenki naše fare, ki pa v Loki šolo obiskujeta, da gosp. zlatomašniku kot zastopnici samostanske šole čestitko izrečeta.

Eno uro pred Božjo službo zbero se v župnišči društveniki obeh Marijinih kongregacij. Po prizadevanji g. zlatomašnika sta se namreč v Predosljih letos mesca majnika ustanovili dve Marijini kongregaciji, ena namreč za mladeniče, druga za dekleta. Gosp. zlatomašnik je kot katehet v loškem samostanu ustanovil tako kongregacijo za tamošnje učenke, in ker je videl obilo sadu te družbe, in je znano, da se ima katoliško gibanje na Dunaji v prvi versti zahvaljevati ravno Marijinim kongregacijam, katerih je na Dunaju 14 za razne stanove pod vodstvom oo. jezuitov, gojil je gosp. zlatomašnik že dolgo to željo, da bi mladino svoje fare zavaroval v varstvu Marijinem, in to se je letos uresničilo. Obe kongregaciji ste prvi rimski kongregaciji tudi že pridruženi. Udje obeh teh kongregacij so hoteli gosp. zlatomašnika razveseliti z lepim kipom brez. Spočetja Marije Device. Ta kip so danes svojemu predsedniku izročili. Najpervo nagovori gosp. zlatomašnika prednik Marijine kongregacije; se mu zahvaljuje, da je kot skrben pastir izročil mladino varstvu Marijinemu, in ocljubuje da v tem mogočnem varstvu hočejo mladeniči danes prositi nebeško kraljico, naj tudi njih vodnika, gosp. zlatomašnika, v svojem mogočnem varstvu ohrani družbi v korist še mnogo let.

Nato prosi prednica kongregacije deklet g. zlatomašnika, naj blagovoli v znamenje hvaležnosti sprejeti podobo Marije brez madeža Spočete, in izreka k sklepu željo, naj bi se g. zlatomašniku z Božjo pomočjo posrečilo vse k Mariji pripeljati, in da bi se enkrat vsi udje te družbe z njim, svojim predsednikom, kot posebni varovanci Marijini pred Jezusom mogli prikazati.

*) Prav za prav pravijo homcu na „Partici“ — Fortezza — terdnjavnica.

Ginjen se na to zahvaljuje g. zlatomašnik za skazano mu ljubeznjivo vdanost od mladine in odgovarja nekako tako-le: „Korzu sem hotel v velikih nevarnostih, ktere dandanašnji mladino obdajajo, uprihodnosti, ljubo mladino izročiti? Po tolakoletni skušnji sem bil prepričan, da ji je Marija najvarniše zavetje. Zato sem že dolgo želel v fari ustanoviti prekristno Marijino kongregacijo; in prav iz dna serca govorim, če terdim, da mi je med drugimi dnevi, ktere štejem med vesele dneve svojega življenja, eden najveselejših ta, ko ste bili kljub velikim težavam ustanovljeni obe Marijini kongregaciji. Terdno upanje imam, da bo Marija sama to družbo blagoslovila, in da mi bo še ob dnevu moje ločitve v veselje in tolažbo, ker bom vedel, da je mladina v mogočnem varstvu Marijinem.

Med tem je prihajala čast. duhovščina, da spremi č. gosp. zlatomašnika pred altar. Vseh duhovnikov bilo je 15. Njim na čelu preč. g. dekan Mežnarec, ki je tudi pridigoval; potem dva zlatomašnika kn. šk. duh. svetnika č. g. Fr. Wohinc in č. g. Matevž Preželj, č. g. dekan Jožef Razboršek, č. g. duh. svetnik Anton Golobič, več gg. župnikov sosedov, in g. Iv. Zakrajšek, kaplan v Šmarji, kot zastopnik rojstne fare zlatomašnikov. Žal, da bivših gg. kaplanov zlatomašnikovih, kterih je 13 živih (3 so vmerli) ni mogel nobeden pravočasno priti. Vsi so bili po svojih službenih opravilih zadržani. Kako zelo pa so se želeli vdeležiti zlate maše, pokazali so s tem, ker je eden še tisto popoldne, drugi pa so naslednje dni prihiteli pozdravit svojega priljubljenega nekdanjega predstojnika. A ta, ki je prav posebno želel skupaj se veseliti z gosp. zlatomašnikom, in ki je tudi eden bivših njegovih kaplanov, namreč brat č. g. Anton Kerčon, ki je sedaj kot upokojeni župnik v Trbojah, ni mogel priti zaradi hude udne bolezni; ne more namreč iz sobe. Res je bilo to v žalost g. zlatomašniku in ljubljenu bratu, a tolaži ju prepričanje, da je prav storjeno, kar Bog stori

(Dalje sledi.)

Razgled po svetu.

Avstrija. Katoliški shodi. Te dni se obhaja v Solnogradu splošni avstrijski katoliški shod, na katerem bodo seveda Nemci imeli večino, ker so Poljaki že imeli in ker Čehi pripravljajo svoj katoliški shod v Tabor. Zlasti za Čeha je neobhodno potrebno katoliškega shoda, ker je ravno med njimi največ verske mlačnosti, da ne rečemo celo — skrivnega husitstva — krivoverstva. — Naj bi se v Taboru zopet vkrepilo in pomladilo katoliško življenje med Čehi!

Dunaj. Pretekli teden sta obiskala ruski car in carinja cesarski dvor. Povsod so se jima prirejale velike slavnosti; zlasti cesar in cesarica sta jih najljubeznivejše sprejemala. Pravijo, da je obisk carske dvojice na Dunaju znamenje miru med Avstrijo in Rusijo. Bog daj! Naj bi pač prijaznost, ki sedaj veže ruskega carja z našim katoliškim vladarjem, imela tudi te blagodejne posledice, da bi se zboljšalo žalostno stanje katoličanov v Rusiji.

Nemčija. (Kraljevič Maks v semenišču.) Kakor je že „Danica“ poročala, stopil je stričnik saksonskega kralja, princ Maks, v duhovski stan. O njegovem vedenju v bogoslovskem semenišču pripoveduje

profesor, ki je kraljeviča učil moralko, mej drugim tole: —

Kraljevič Maks je bil že doktor prava in nadporočnik, ko se je odločil, da stopi v duhovski stan. Predno pa je vstopil v semenišče v Eichstett-u, ga je apostolski vikar v Draždanah, dr. Wahl, prav natančno in skerbno izpraševal. Škof je povedal princu, da je življenje duhovnikovo vedno žrtvovanje in da bi trajno tako življenje utegnulo kraljevemu princu presedati. Kot prihodnji duhovnik mora on, kraljev sin, vendar svojemu škofu izkazovati neomejeno pokorščino in da ga ta v slučaju potrebe tudi lahko pošlje v duhovno pastirstvo in sicer na taka mesta in v take kraje, ki bi kraljevemu sinu ne ugajala. Princ vsemu temu ni nič ugovarjal, ampak prosil je le škofa za dovoljenje, da bi smel z njim opraviti brevir. Kraljevič Maks je namreč že kot doktor prava in nadporočnik zvesto vsak dan molil brevir, kakor ga duhovniki molijo.

Na to škof princa ni več odvrčeval od njegovega sklepa in je dejal: „Dosti je, kraljeva visokost, idite, kamor vas Bog kliče.“ In nato je vstopil potomec slavne kraljeve rodovine v semenišče. Tu je Maks živel tiho, mirno in ponižno in se je prav pridno učil bogoslovja. Zaradi njegovega prikupljivega vedenja so ga vsi tovariši radi imeli. Ko je princ vstopil, zdelo se je vodstvu neprimerno, da bi ne bil kraljevič prav nič odločen od drugih. Pa tedanji semeniški vodja, ki že počiva v miru in ki je bil prav svet mož, ta vodja je dejal ostalemu vodstvu in profesorjem: „Ako se hoče princ Maks v našem zavodu učiti bogoslovja, mora se tudi podvreči postavam tega zavoda. In ravno pri tej mizi in ravno na tem prostoru mora vkup z drugimi bogoslovci uživati navadno semeniško hrano, ako hoče kositi v skupni obednici. Ako pa noče tega, naj je v svoji sobi. Pri gosposki mizi, kjer je obedovalo vodstvo in v zavodu stanujoči bogoslovni profesorji, bogoslovec kraljevič Maks ni smel obedovati. Temu se pa niti sanjalo ni, kaj da je vodstvo o njem ukrepalo in je prav zadovoljen ter s slastjo jedel poleg drugih bogoslovcev iz iste skleda kó oni.

Le dve izjemi bili ste Maksu dovoljeni in berž-kone še teh dveh sam ni prosil. Imel je namreč svojo sobo in vsako popoldne malo južino, pivo ali kaj takega. Tega pa mu njegovi tovariši niso za zlo jemali, zlasti za to ne, ker se je voljno podvergel semeniškim postavam v vseh drugih rečeh. Tako n. pr. kadar je prišla versta nanj, je z lačnim želodcem bral svojim tovarišem pri obedu, med tem ko so ti lepo mirno obedovali.

Ponižnost kraljevega sina prestala je jedenkrat skušnjo, o kateri se niti njemu niti vodstvu še sanjalo ni. Princ Maks dal se je enkrat v semenišču prav na kratko ostriči. Ko se tak prikaže pri kosilu, spuste vsi, vodstvo in bogoslovci, glasen smeh. In princ se je tudi prav serčno smejal svoji lastni glavi ter dejal: „Prav serčno me veseli, da sem svojim tovarišem tako veselje napravil s svojo glavo. Še nikdar v svojem življenju nisem bil tako vesel.“ Tako vedenje kraljevega sina je prav gotovo znamenje prave ponižnosti.

Kraljevič Maks je v Eichstettu trikrat pridigoval. Perva njegova pridiga je bila „pridiga za poskušnjo“ pri zapertih vratih. Kot kritika pa mu je dalo vodstvo bogoslovca, o katerem je vedelo, da pove res-

nico na vsa usta. Ta kritik je bilo ob enem tudi občinstvo, kteremu je imel pridigovati. — Princ stopi tedaj v cerkvi na prižnico in kritik sedi doli v klopi. Pridiga se začne. Z razprostrtimi rokami in oči obrnjene kvišku pridiguje princ Maks nekaj časa. Tedaj ga ustavi kritik in mu pravi: „Kraljeva visokost, vi pridigujete kakor svetnik svetnikom v nebesih; tu doli si morate ljudi misliti, ki Vas poslušajo.“ „Je že res,“ odverne princ, „imate prav, gospod tovariš.“ In sedaj je princ Maks lepo pridigoval svojemu kritiku.

Princ Maks nastavljen je z dovoljenjem svojega škofa kot kapelan pri nemških katolikih v Londonu. On je tudi v sorodu z našo vladujočo habsburško hišo. Njegov starejši brat je prihodnji saksonski kralj, njegova sestra pa utegne še kedaj postati avstrijska cesarica, ker je omožena z nadvojvodo Otonom, sinom rajnega brata cesarjevega.

Angleška. Nadškof Macdonald je one dni položil temeljni kamen za novo katoliško gimnazijo v Londonu. Navzočih je bilo pet škofov, mnogo duhovnikov in na tisoče katoličanov. Govoril je tudi lord Halifax, o katerem je znano, da se mnogo trudi za zedinjenje Anglikanov s katoliško Cerkvijo, da si je sam še vedno protestant. Mož je očitno izjavil, da ga zelo veseli napredek katoliških šol v Angliji, ker ravno ta vzgaja najboljše člane človeške družbe. — Tako na Angleškem protestantje sami proslavljajo katoliške šole, pri nas v Avstriji pa je tisti liberalni učitelj najmodrejši, ki zabavlja katoliškim šolam.

Iz jugoslavenske Bosne. Milostni čas porcijunkule — Marije Device angeljske — smo obhajali v novi cerkvi sv. Jožefa v Prjedoru kolikor največ mogoče slovesno. Po milosti presvitlega gospoda očeta škofa in dobroti v. č. opata „Marije-Zvezde“ dobili smo čast. vr. priorja trapistov, koji je oba dneva porcijunkulski v več jezikih in narečjih verno ljudstvo izpovedoval. Došel je domačemu očetu župniku na pomoč tudi č. vr. oče vikarij iz samostana Petričovac.

Mnogo ljudstva se je vdeležilo te milostne priložnosti; v dveh dnevih se še ni nikoli toliko skupaj ljudstva izpovedalo in prejelo najsv. Zakrament sv. R. Telesu, odkar rimo-katoliška občina tu obstoji, kakor letos od 1.—2. avgusta.

Od poludne 2. avgusta pa do večernice zbrali so se verniki in skupno v procesiji združeni obiskovali cerkev, opravljali molitve v zadoblenje popolnih odpustkov za vse pokojne dobrotnike in dobrotnice nove cerkve sv. Jožefa — sv. nazaretske Družine. Pa tudi po namenu še živečih dobrotnikov na tem svetu, koji so pomogli z milodari za to velepotrebno hišo Božjo, storilo se je mnogo dobrodelnega.

V ponedeljek 3. avgusta zbrali so se redovni duhovniki, v dušnem pastirstvu daleč okoli v tej okrajini razkropljeni, k dekanijški konferenci v novo cerkev sv. Jožefa in v poleg stoječo novo svečeniško hišo — mali samostanček. —

Gospod Bog daj. Mati Božja in sv. Jožef sprosita, da bi te konference vedno več dobrega cerkvenega sadu rodile in donašale, ker potreba je v tej raznoverski deželi na vse strani obilna in nujna. Kerščanskega nauka temeljito razlaganega je malim in velikim tu silna potreba; bolje je treba katekizma in poduka iz njega, nego drugih cerkvenih govorov. Zanimiv je bil ta dan prve konference v tej novi

rimo-kat. občini, ker toliko svečenstva in ss. maš še ni bilo ob enem tukaj.

Več krajem naše okolice je grozna toča skoro popolnoma vničila poljske pridelke; o vbogi bosanski kmetič, koliko pomanjkanje in kolika beda te bode stiskala! Na posestvu za sirotne dečke vse lepo kaže, obilni sad obeta na polju in drugod; saj je pa tudi potrebno, vbozih dečkov se vedno več ponuja in ti imajo jako prebavljive želodce; koliko bo pa še družih lačnih revežev, ki bodo živeža prosili. Zidava zvonika nove cerkve sv. Jožefa dobro napreduje; toda v stiski smo hudi; mesto da bi se veselili, nas pa skerbi; čim bolj namreč stavba raste, tim bolj se bojimo, kako bomo plačali delavce — kajti blagajna je prazna; komaj pride vanjo nekoliko denarja, berž ga je treba porabiti za mnogo rečij pri zidavi. In ker smo se že naveličali vedno prositi, koliko bolj morajo še le drugi bralci se naveličati vedno dajati. Toda potreba nas sili še in še prositi, da se zgotovi to, kar je v večjo čast Božjo, v povišanje sv. Cerkve započeto. Hvaležnost bomo in smo skazovali s tem, da so se za vse dobrotnike opravljale sv. maše od Velikega do Malega Šmarna, še posebej za vse tiste, koji sedaj z milodari pomagajo k doveršitvi cerkve v čast nazaretski sv. Družini — Jezusu, Mariji in sv. Jožefu.

I. Bratovske zadeve

molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec kimovec (september) 1896.

(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Duhovne vaje.

b) Posebni nameni:

5.) **Sv. Lavrencij Justin.** Cerkveni poglavarji. Vedno večje nagnenje in zanimanje katoličanov za višje vzgojilne zavode Uradniki in častniki.

6.) **Sv. Magnus.** Povsod pereče šolsko prašanje. Začetek šolskega leta in dušno zveličanje ljube mladine. Posli.

7.) **Sv. Tomaž Tzugi in tovariši.** Kerščanski Armenci. Povrnitev popolnega stanovskega poklica. Strašno pohabljen mlad mož. —

8.) **Marijino rojstvo.** Pobožnost do matere Božje. Sv. Oče. Mirna in hitra rešitev velikih časovnih vprašanj.

9.) **Blaženi Peter Klaver.** Spreobrenenje afrikanških narodov. Blaženemu Petru Klaveru posvečena društva Pomirjenje občinskih prepиров.

10.) **Sv. Nikolaj Tolentinski.** Milost premišljevalne molitve tudi za med svetom živeče. Duhovni in obhajanci.

11.) **Blaženi Karl Spinola in tovariši, mučenol.** Spreobrenenje Azije. Pomoč v veliki denarni zagregi. Pomoč pri večletnem glavobolu.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca. sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštovanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne progrehe. — Že dolgo časa bolna v želodcu in zobobolu za ljubo zdravje.

Zahvale.

Podpisana se priserčno zahvaljujem žalostni M. Božji, sv. Antonu in sv. Jožefu za dobljeno milost, da je moja hči že ozdravela in se priporoča še nadalje v bratovsko molitev za popolno ozdravljenje. M. B.

V veliki zadregi sem bila; prav zaupljivo sem se obrnila za pomoč k presv. Sercu Jezusovemu in — vse se je po sreči izteklo. Zato tem potom priserčno zahvalo izrekam presv. Sercu.

Bled, 28. avgusta 1896.

M. L.

Serčno zahvalo kličem Mariji, ker sam pri podobi Mariji pomočnici v frančiškanski cerkvi zadobila milost službe moje sorodnici.

F. G.

Ljubljana 21. avgusta 1896.

Listek za raznoterosti.

Sv. Oče so poslali turškemu sultanu lastnoročno pismo, v katerem ga prosijo, naj vstavi strašno pretilvanje kerščanske kervi v Turčiji.

Duhovne vaje so se pričele v Alojznici pretečeni ponedeljek zvečer za duhovnike ljubljanske škofije. Vdeleževalo se jih je 112 duhovnikov. Vodil jih je č. P. Ferdinand Stentrup, iz Jezusove družbe — znan že po svojih učenih bogoslovnih spisih, v katerih temeljito razlaga in zagovarja verske resnice. Duhovne vaje prenové, poživé, takorekoč prerodé človeka, duhovnika. Tu se on znova vname za svoj stan; postane vnet za njega vzvišene idejale; tu on zopet dobi onega ognja, ki ga stori gorečega za čast Božjo — liberalci, seveda, bodo rekli, da je — fanatik!

Umerl je v Idriji 25. avgusta veleč. g. dekan Jožef Kogej. — Pokojni gosp. dekan je bil rojen 21. februarja 1831. l. posvečen 30. jul. 1854. Deloval je kot gimnazijski učitelj v Ljubljani, kot kapelan na Brezovici, v Terziču in od l. 1872 kot dekan v Idriji. Blagi pokojnik je bil jako nadarjen duhovnik, mož stare korenine, žal da je dolgoletna bolezen ovirala v njegovem delovanju. Naj počiva v miru!

Odgovor na udanostno izjavo slovenskih delavskih stanov. Slovenski delavski stanovi iz vseh krajev so zborovali Vel. Šmaren in v nedeljo na to. Posve-tovali so se o marsičem koristnem: kako zboljšati delavski, obrtni, kmetijski stan; kako preprečiti rogo-vilenje socijalnih demokratov itd. Odposlali so tudi v znak svojega katoličanstva udanostno izjavo sv. Očetu, od koder jim je došlo nastopno pismo: „S posebnim veseljem naznanjam vašemu blagorodju, da sem izročil sv. Očetu udanostno izjavo na shodu v Ljubljani zbranih delavcev, ktero ste mi doposlali z Vašim pismom z dne 19. t. m. Sveti oče so vspre-jeli to izjavo z velikim zadovoljstvom in podelili v očetovski naklonjenosti zaželjen blagoslov.“ Rim, 24. avgusta 1896. M. kardinal Rampolla... — Kakor so se poprej papež Leon XIII. v okrožnici v delavskem vprašanju splošno pokazali skerbne očeta in ljube-čega prijatelja delavcem, tako so se s tem pokazali očetovskega prijatelja tudi slovenskim delavcem. Bog ohrani blagega očeta in zveste sinove!

Zlato sv. maša je pel v ponedeljek, dne 31. av-gusta v Radomljah veleč. g. Matija Košar, umirovljen župnik, rojen dne 30. avgusta 1823 pri sv. Juriju na Ščavnici na Štajerskem, v mašnika posvečen dne 31. avgusta 1846. Zlatomašniku na mnoga leta!

Duhovniške izpremembe v ljubljanske škofiji. Pre-meščeni so naslednji č. gg. kapelani: Ivan Zabukovec iz Slavine v Naklo, Ludovik Schiffrer iz Naklega v Slavino, Francišek Žužek iz Ternovega pri Ilirski Bistrici v Predvor. Č. g. Josip Benkovič je nastav-ljen kot kaplan v Podbrezjah Novo so nameščeni č. gg. Ivan Gnidovec kot kaplan v Idriji, Anton Žni-daršič kaplan v Knežaku, Josip Gliebe kot kaplan pri Fari pri Kostelu, Martin Škrjanec kot kaplan v Trnovem pri Ilirski Bistrici.

Petdesetletnico slovesne redovne obljube bude ob-hajal dne 8. sept. v Nazaretu o. Bernard Vovk. G. jubilan je bil dolgo versto let izversten profesor ma-tematike in fizike na gimnaziji v Novem Mestu. Dokler so oo. frančiškani oskerbovali ta zavod, je bil o. Bernard tudi vodja. Mnogoštevilni učenci imajo g. profesorja in vodjo še vedno v najboljšem in hva-ležnem spominu, zato smo prepričani, da se ga bodo na dan njegove petdesetletnice spominjali v molit-vah ter prosili Vsegamogočnega, naj ga zdravega in čilega ohrani še mnogo let.

Spremembe pri oo. kapucinih. Iz Gorice so pre-stavljeni sledeči: P. Konstantin Škodnik kot gvar-dijan v Knittelfeld. P. Remigij Prikrl v Knittelfeld, P. Leo v Lipnico. Iz Škofje Loke: P. Hilarij Perpar v Sv. Križ. V Celju je postal P. Gregor Jenič gvar-dijan, P. Odilo pa vikarij. Iz Sv. Križa: P. Gabrijel Bajec v Lipnico. P. Herman Langeršek v Škofjo Loko. Iz Lipnice gre P. Ciril Goričan v sv. Križ. P. Jan. Evang. Ažbe postal je v Gradcu superior, P. Edvard Bervar pa gvardijan v Lipnici.

Spremembe v frančiškanskem redu v pokrajini sv. Križa pri kongregaciji dne 26. t. m. so naslednje: Iz Tersata gre P. Robert Dolinar za gvardijana v Pazin. na Tersat pride P. Joahim Svetič iz Nazareta. Iz Gorice gre do lektorji bogoslovja: P. Angelus Mlej-nik, vikarij; P. Hijeronim Knoblehar in P. Ecehijel Jurinič v Kamnik, kjer bo bogoslovje 1. in 2. leta za domače klerike. V Gorico pridejo: P. Efrem Turk iz Novega Mesta, P. Gavdencij Gorše iz Pazina in P. Kajetan Kogej iz Kamnika. V Novo Mesto prideta P. Nikolaj Traven in P. Benigen Snoj iz Kamnika. Iz Novega Mesta gre P. Matej Vidmar v Kamnik. V Na-zaretu je nastavljen P. Adolf Čadež.

Dobrotni darovi.

Za trapiste v Marianhillu: Franc Strumbelj iz Žužemberk-a 50 gold.

Za Salezijance na Kranjskem: Franc Štrumbelj iz Žužem-berk-a 50 gld. Č. g. Mart. Barlič, župnik v pokoju 2 gld.

Za najpotrebnejše misijone: Iz Žužemberk-a 30 gld.

Za mon-ign. Jeranov spominček: B. B. 3 gld.

Za misijone na Jutrovem: B. B. 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: H. L. 20 gld.

Za cerkev sv. Roka v Dravljah: H. L. 2 gld.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Č. g. Fr. Rajčević, ka-pelan v Vipavi 2 gld. — Neimenovana 1 gld. — Neimen. 1 gld. — Iz Žužemberk-a 10 gld.

Za sr. Detinstvo: Č. g. J. Piber, kapelan v Srednji Vasi Bo-hinjski, 4 gld. 7 kr. — Č. g. Ivan Vrhovnik, župnik Trnovski, 18 gl. — Č. g. Ivan Zupan, duhovnik v Šentpetru na Notranjskem, 4 gld. 50 kr. — Č. g. M. Preželj, župnik v Mavčičah 10 gld.

Za gobre v Islandiji: Neimenovana 5 gld.

Za cerkev sv. Ane v Javorjah: H. L. 3 gld.

Za nekdanjo Knobleharjevo Marijino družbo: Iz Žužem-berk-a 4 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Iz Žužemberk-a 3 gld.